

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.004/2019/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Bagi Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Bagi Éva ügyvéd) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a dr. Dávid Katalin ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű és a Némethy Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Béres B. István ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (címe) II. rendű alperesekkel szemben szerződés létre nem jöttének és érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 5.P.20.409/2018/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 50 000 (ötvenezer) forint, a II. rendű alperesnek pedig 63 500 (hatvanháromezer-ötyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 954 400 (kilencszázötvennégyezer-négyszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket az állam visel.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. március 9-én kölcsönkérelmet terjesztett elő a II. rendű alpereshez, amelyben 11 400 000 Ft vagy 70 284 CHF kölcsönt igényelt „svájci frank alapon.” A II. rendű alperes e kérelmet elfogadta, ezért 2006. március 30-án kölcsönszerződést kötött a felperessel. E megállapodás alapján arra kötelezte magát, hogy a felperes részére 70 284 CHF kölcsönt nyújt oly módon, hogy azt a folyósítási feltételek teljesítését követő nyolc munkanapon belül átutalja a felperes lakossági forint- vagy devizaszámlájára. A felperes azt vállalta, hogy e kölcsönösszeget - a szerződésben foglalt kamattal, kezelési költséggel és folyósítási jutalékkal növelt összegben - 240 hónap alatt fizeti vissza a II. rendű alperes részére. A szerződés szerint a kamat, a kezelési költség és a folyósítási jutalék mértéke a folyósításkor hatályos Hirdetményben kerül meghatározásra azzal, hogy a kamatláb és a kezelési költség ügyleti évenként változik, a folyósítási jutalék pedig a folyósításkor levonásra kerül a kölcsönösszegeből. A szerződő felek a törlesztőrészletek havi összegét 559,62 CHF-ben állapították meg. Úgy rendelkeztek, hogy az adós a fizetési kötelezettségeit svájci frankban teljesíti, más pénznemben való teljesítés esetén a II. rendű alperes az esedékesség napján általa alkalmazott, a Hirdetményben közzétett számlakonverziós deviza árfolyamon kiszámított CHF összeget fordítja az éppen esedékessé vált kötelezettség teljesítésére.

A felperes a szerződés VII/2. pontjában úgy nyilatkozott, hogy a banki felvilágosítást, amely szerint jelentős árfolyamkockázata keletkezhet abban az esetben, ha az árfolyam jelentősen változik, a kölcsön fedezete pedig nem CHF forrás, megértette, és ezen információ tudatában is igénybe kívánja venni az e szerződésben meghatározott kölcsönösszeget. A kölcsönkérelem benyújtásakor a felperes valóban kapott a II. rendű alperestől egy kockázatteltérő nyilatkozatot, amelyet alá is írt. E nyilatkozat részletes tájékoztatást tartalmazott arról, hogy a HUF/CHF árfolyamának változása milyen kockázatot jelent az adós oldalán, és miként befolyásolhatja a törlesztési kötelezettségének mértékét.

A felperes a szerződés VIII/13. pontjában kijelentette, hogy a II. rendű alperes üzletszabályzatának (a továbbiakban: ÁSZF) és Hirdetményének rendelkezéseit megismerte, és azokat magára nézve kötelezőnek fogadta el.

A felperes mint zálogkötelezett 2006. március 30. napján jelzálogszerződést kötött a II. rendű alperessel mint zálogjogosulttal, amely alapján a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségeinek biztosítására jelzálogjogot alapított a II. rendű alperes javára a d-i **d1.** helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlanon.

A II. rendű alperes a 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) alapján elszámolt a felperessel, az elszámolás felülvizsgáltnak minősül. 2017. június 7-én a kölcsönszerződésből eredő követeléseit az I. rendű alperesre engedményezte.

A felperes az elsődleges keresetében annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre, hiszen a felek nem állapodtak meg a kölcsön összegében, a kamat és a költségek pontos mértékében, a devizaalapú elszámolásban, továbbá nem vált a szerződés részévé az

ÁSZF sem. A másodlagos keresete annak megállapítására irányult, hogy a kölcsönszerződés jogszabályba ütközés és tisztességtelenség miatt érvénytelen. Jogkövetkezményként mindkét esetben a szerződéskötést megelőző állapot helyreállítását kérte annak megállapítása mellett, hogy a kölcsöntartozásának összege elsődlegesen 5 042 578 Ft, másodlagosan pedig 11 675 781 Ft. Az alperesek elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan pedig a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperes részére 90 000 Ft, a II. rendű alperes részére pedig 114 300 Ft perköltséget. Megállapította, hogy 715 800 Ft le nem rótt kereseti illetéket az állam visel.

A határozatát azzal indokolta, hogy a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló másodlagos kereset nem felelt meg a DH2 törvény 37. §-a (1) bekezdésének, ezért a DH2 törvény 37. §-ának (2) bekezdése alapján úgy tekintette, hogy ezt a kereseti kérelmet a felperes nem tartja fenn. Erre tekintettel csak a szerződés létre nem jöttének megállapítása iránti keresetet bírálta el.

E körben arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felek a kölcsönszerződést tartalmazó okirat tanúsága szerint minden olyan kérdésben megállapodtak, amely a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 205. §-ának (1) és (2)

bekezdései alapján a kölcsönszerződés létrejöttéhez szükséges. A megállapodás tartalmazta ugyanis a kölcsön devizaösszegét, az a körülmény pedig, hogy ebből a II. rendű alperes - a szerződés alapján - levonta a folyósítási jutalékot, nem érinti a szerződés létrejöttét. A felperes által e körben hivatkozott érveknek legfeljebb a szerződés teljesítésére vagy a jutalékkikötés érvénytelenségének megállapítására irányuló igények esetén lett volna jelentősége. A kamat mértékét, a törlesztőrészletek összegét, számát és esedékességét, továbbá a devizaalapon történő elszámolást szintén tartalmazta a megállapodás. A felperes a személyes meghallgatása, **N. I.** tanúvallomása és az általa aláírt kockázatteltáró nyilatkozat alapján ténylegesen tisztában is volt azzal, hogy mit jelent a devizaalapúság, így ennek hiányára is alap nélkül hivatkozott. Miután a kölcsönszerződésben elismerte, hogy az ÁSZF-t megismerte és elfogadta, az az 1959. évi Ptk. 205/B. §-ának (1) bekezdése alapján a megállapodás része lett, különös tekintettel arra, hogy **N. I.** tanúvallomása szerint az ÁSZF a bankfiókban elérhető volt. Utalt rá, hogy a kölcsönszerződés létrejöttét az a körülmény sem érintette volna, ha az ÁSZF nem válik a szerződés részévé, a kölcsönszerződést tartalmazó okirat ugyanis minden olyan kérdésben tartalmazta a felek megállapodását, amely a kölcsönszerződés létrejöttéhez szükséges. Rámutatott végül arra is, hogy a kölcsönösszeg folyósítása és a törlesztés megkezdése után tipikus esetben egyébként sem lehet arra hivatkozni, hogy a szerződés nem jött létre (BH2018.230.).

Elutasította a felperes azon kérelmét, amely az Európai Bíróság előtt a C-483/16., C-51/17., C-232/17., C-259/17. és C-126/17. szám alatt indult előzetes döntéshozatali eljárásokra tekintettel a per tárgyalásának felfüggesztésére irányult, továbbá a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperesek elsőfokú perköltségének megfizetésére.

A felperes fellebbezése elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének kereset szerinti megváltoztatására, másodlagosan pedig annak hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára történő utasítására irányult.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetet. Kifejtette, hogy a DH2 törvény 37. §-a a szerződés megkötésekor nem volt hatályban, így annak alkalmazása a visszaható hatály tilalmába ütközik. Utalt arra is, hogy ez a jogszabályi rendelkezés ellentétes a 87/102/EGK és a 2008/48/EK irányelvekkel, ezért azt ezen okból sem lehetett volna alkalmazni. Érvelése szerint a kölcsönszerződés felmondása folytán az érvénytelenség jogkövetkezményei közül kizárólag a szerződéskötés előtti állapot helyreállítása jöhetett szóba, ezért nem kérhette a megállapodás hatályossá vagy érvényessé nyilvánítását.

Rámutatott, hogy a kölcsönszerződés nem tartalmazza a kölcsönösszeget, a törlesztőrészletek mértékét és az ügyleti kamatot, ezeket ugyanis csak a szerződéskötést követően: a folyósításkor lehetett megismerni, ráadásul ekkor sem pontosan, hiszen a kölcsönösszeg és a törlesztőrészletek átszámítása során alkalmazott árfolyamrész a DH törvények értelmében tisztességtelen volt. Ezért a felek valójában csak egy hitelszerződést köthettek volna, amelyet a folyósításkor egy kölcsönszerződés követ. Mivel azonban az ő ügyleti akarata nem erre, hanem csak egy kölcsönszerződés megkötésére irányult, hitelszerződés sem jöhetett létre. Úgy érvelt, hogy az árfolyamkülönbözet címén felszámított fizetési kötelezettsége nem a kölcsönszerződésből, hanem egy devizakereskedési ügyletből ered, ilyen megállapodást pedig szintén nem kívánt megkötni.

Kifogásolta, hogy a kölcsönszerződés alapján neki járó 70 284 CHF-nél, illetve 11 929 710 Ft-nál kevesebb forintösszeget kapott, amelyből ugyancsak arra következtetett, hogy a kölcsönösszegben nem jött létre megállapodás.

Kifejtette, hogy az Európai Bíróság C-42/15. számú ítélete szerint az ÁSZF csak akkor lett volna a kölcsönszerződés része, ha azt a felek aláírják. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ezt az ítéletet nem vette figyelembe a döntése során, és annak mellőzését meg sem indokolta. Utalt rá, hogy az ÁSZF rendelkezései nélkül nem értelmezhetőek a kölcsönszerződésben foglalt kikötések, így ebből is az következik, hogy e megállapodás nem jött létre.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérték.

Az ítélet tábla a fellebbezést az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság az eljárást az elsőfokú eljárás szabályainak megsértése nélkül folytatta le, így nem követett el eljárási szabálysértést azzal sem, hogy mellőzte a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti másodlagos kereset elbírálását. Ez a kereseti kérelem ugyanis valóban nem felelt meg a DH2 törvény 37. §-a (1) bekezdésének, hiszen a felperes az érvénytelenség jogkövetkezményeként nem a kölcsönszerződés hatályossá vagy érvényessé nyilvánítását, hanem a szerződéskötést megelőző állapot helyreállítását kérte, amelyre e jogszabályi rendelkezés nem ad lehetőséget.

Az a tény, hogy a II. rendű alperes felmondta a kölcsönszerződést, nem zárta ki e megállapodás hatályossá vagy érvényessé nyilvánítását, hiszen felmondani csak érvényes szerződést lehet. Amennyiben tehát a kölcsönszerződés érvénytelen, a felmondáshoz nem fűződik joghatás, így ilyenkor is az érvénytelenség - DH2 törvényben megengedett - jogkövetkezményeit kell alkalmazni.

Nem volt alapos a felperes azon érvelése sem, amely szerint az elsőfokú bíróságnak mellőznie kellett volna a DH2 törvény 37. §-ának alkalmazását. Ahogy arra a II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében rámutatott: e jogszabályi rendelkezés a 34/2014. (XI.14.) AB határozatban kifejtett okok miatt nem sérti a visszaható hatály tilalmát. A DH2 törvény 37. §-ának alkalmazását a 87/102/EGK és a 2008/48/EK irányelvekre hivatkozással sem lehetett mellőzni, hiszen azok egyrészt nem vonatkoznak a perbelihez hasonló, ingatlanfedezet mellett kötött kölcsönszerződésekre (87/102/EGK irányelv 2. cikkének (3) bekezdése, 2008/48/EK irányelv 2. cikke (2) bekezdésének a) pontja), másrészt pedig a 2008/48/EK irányelv a szerződéskötéskor még nem is volt hatályban (ezen irányelv 31. cikke).

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti másodlagos kereset elbírálását, ezért - eljárási szabálysértés hiányában - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az eljárás megismétlésének elrendelésére nem kerülhetett sor.

Nem volt alapos az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem sem, hiszen az elsőfokú bíróság a tényállást a szerződés létre nem jöttének megállapítása iránti

kereset tekintetében a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelésével, helyesen állapította meg, s ez alapján jogszerű döntést hozott, amelynek indokaival az ítélet tábla is maradéktalanul egyetért.

A fellebbezés tükrében mindenekelőtt azt emeli ki, hogy a szerződéskötéskori körülményeket és a felek ezt követően tanúsított magatartását együttesen kellett megvizsgálni annak eldöntése során, hogy a felek között létrejött-e a kölcsönszerződéshez szükséges konszenzus vagy nem. Az a tény, hogy a felperes aláírta a kölcsönszerződést tartalmazó okiratot, majd az abban foglalt feltételeknek megfelelően átvette a kölcsönösszeget és megkezdte a törlesztési kötelezettségének teljesítését, egyértelműen arra utalt, hogy a megállapodást nemcsak a II. rendű alperes, hanem ő maga is létrejöttnek tekinti. Mindez ugyanakkor nem tette szükségtelemmé annak vizsgálatát, hogy a kölcsönszerződést tartalmazó okirat ténylegesen megfelel-e a megállapodás létrejöttéhez szükséges feltételeknek.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt: a felperes és a II. rendű alperes írásba foglalt kölcsönszerződése e feltételeknek megfelel, hiszen tartalmazza a felek megállapodását e szerződéssel kapcsolatos lényeges, illetve a felek által lényegesnek minősített kérdésekben (1959. évi Ptk. 205. §-ának (1) és (2) bekezdései).

Először is: a megállapodás a kirovó pénznemben, azaz svájci frankban pontosan rögzíti a kölcsön összegét, ezen devizaösszeg forintba történő átváltásához szükséges adatok, vagyis az átváltási időpont és az átváltási árfolyam pedig a megállapodás alapján szintén megállapíthatóak. Az átszámítás időpontja ugyanis a folyósítás napja (1959. évi Ptk. 231. §-ának (2) bekezdése), az átszámítási árfolyam pedig a II. rendű alperes Hirdetményében közzétett számlakonverziós devizaárfolyama volt. Az a tény, hogy a folyósítás napja nem naptárszerűen került meghatározásra, nem érinti sem a szerződés létrejöttét, sem pedig annak érvényességét (1/2016. polgári jogegységi határozat 1. pontja), mint ahogy az a körülmény sem, ha az alperes a folyósítás napján több árfolyamot is meghirdetett, ebben az esetben ugyanis az átszámítás során az e napon alkalmazott utolsó árfolyamot kellett alapul venni (Kúria Pfv.VI.20.963/2015/7., Pfv.VI.20.970/2015/6.). Az 1/2016. polgári jogegységi határozat indokolásának III/1/c. pontja értelmében ugyanakkor a szerződés létrejöttét és érvényességét nem befolyásolná az sem, ha a felek nem határozták volna meg az átváltási árfolyamot, hiszen az alkalmazandó árfolyamot a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH1 törvény) és a DH2 törvény mind a múlt, mind pedig a jövőre vonatkozóan megállapította (BH2017.343.). Erre tekintettel a kölcsönszerződés alapján kiszámítható volt a kölcsön forintösszege is, így a felperes ezzel ellentétes érvelése nem foghatott helyt.

Azon tényből, hogy a DH1 törvény az árfolyamrést tisztességtelenné nyilvánította, szintén nem következett az, hogy a kölcsön forintösszegét ne lehetne kiszámítani. Az árfolyamréssel összefüggő szerződési hibákat ugyanis a DH2 törvény alapján készített elszámolás - a törvényben rögzített átváltási árfolyam alkalmazása mellett - kiküszöbölte, a szerződés pedig a felülvizsgált elszámolásnak megfelelő tartalommal érvényessé vált. Ezért a felperes alappal nem hivatkozhatott arra, hogy a szerződés az árfolyamréshez kapcsolódó okból nem jött létre vagy érvénytelennek minősül.

Másodszor: a felek megállapodása - a folyósításkor hatályos Hirdetményre utalva - tartalmazza a kamat, a kezelési költség és a folyósítási jutalék mértékét is. Annak, hogy a felek a kamatot, a kezelési költséget és folyósítási jutalékot így határozzák meg, nem volt

jogszabályi akadály (Kúria Pfv.I.21.579/2016., Pfv.I.21.596/2016. és Pfv.I.21.794/2016.), ezért ez sem gátolta meg a szerződés létrejöttét. Az a tény, hogy a felperes - a kölcsönszerződés alapján - csak a kölcsön forintösszegének folyósítási jutalékkal csökkentett összegét kapta meg, nem a felek szerződéskötéshez szükséges konszenzusának hiányát igazolja, hanem épp ellenkezőleg: azt bizonyítja, hogy a felperes és a II. rendű alperes megállapodása - az ezt igazoló okirati bizonyítékkal egyezően - kiterjedt a kölcsönösszegre és a folyósításkor ebből levonható folyósítási jutalékokra is.

Harmadszor: ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen levezette: a kölcsönszerződés világosan és egyértelműen tartalmazta a devizalapú elszámolásban történő megállapodást is. A felperes - az általa aláírt kockázatfeltáró nyilatkozat, továbbá a személyes meghallgatása során előadott nyilatkozatai alapján - maga is tisztában volt azzal, hogy a devizalapú elszámolás mit jelent, milyen kockázatokat foglal magában, és miként befolyásolhatja a törlesztési kötelezettségének mértékét. Ennek tükrében alappal nem hivatkozhatott arra sem, hogy az árfolyamkülönbség nem a kölcsönszerződés devizalapúságából fakad, hanem egy olyan devizakereskedési megállapodás eredményeként keletkezett, amelyet ő nem kívánt megkötni.

Negyedszer: a kölcsönszerződés létrejöttéhez a feleknek nem kellett megállapodniuk a törlesztőrészek pontos mértékében, ennek szerződésben történő rögzítése ugyanis nem a megállapodás létrejöttének, hanem az érvényességének a feltétele volt (a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213. §-a (1) bekezdésének e) pontja). Ettől függetlenül a keresettel érintett kölcsönszerződés tartalmazza a törlesztőrészek devizaösszegét, számát és esedékességét, a forintba történő átváltás időpontját (az esedékesség napja) és az átszámítási árfolyamot is (a II. rendű alperes Hirdetményében közzétett számlakonverziós devizaárfolyama), így az az 1/2016. polgári jogegységi határozat alapján megfelel a Hpt. 213. §-a (1) bekezdése e) pontjának is. Annak a körülménynek, hogy a II. rendű alperes a törlesztőrészeknek - a kamat és a kezelési költség miatt - utóbb évente változó devizaösszegét és a forintösszegét miként közölte a felperessel, a szerződés létrejötte körében nem volt jelentősége.

Ötödször: helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az ÁSZF az 1959. évi Ptk. 205/B. §-ának (1) bekezdése alapján a kölcsönszerződés részévé vált, az e körben kifejtett indokokkal az ítéletábrá is teljesen egyetért, azokat megismételni nem kívánja. A fellebbezés tükrében csupán azt emeli ki, hogy az elsőfokú bíróságnak az ÁSZF tekintetében elfoglalt jogi álláspontja nem volt ellentétes a 87/102/EGK és a 2008/48/EK irányelvekkel, hiszen azokat a fent kifejtett okok miatt jelen perben nem lehetett alkalmazni. Alap nélkül hivatkozott a felperes az Európai Bíróság C-42/15. számú ítéletére is, az ugyanis épp ezen irányelveket értelmezte, márpedig ezek a perrel érintett kölcsönszerződésre nem vonatkoznak. Emellett az Európai Bíróság ebben az ítéletében - a fellebbezésben foglalt érveléssel szemben - nem azt mondta ki, hogy az általános szerződési feltételek csak akkor válnak a szerződés részévé, ha azokat a fogyasztó aláírta, hanem azt, hogy ha van olyan nemzeti jogi szabály, amely az ÁSZF aláírását kötelezővé teszi, akkor az nem ellentétes az uniós joggal. Az Európai Bíróság ítéletével érintett szlovák jogtól eltérően azonban a magyar jogban ilyen rendelkezés nincs. Éppen ezért állapította meg a Kúria az 1/2016. polgári jogegységi határozat indokolásának III/1/b. pontjában azt, hogy az általános szerződési feltételek a felek, így a fogyasztó aláírása nélkül is a szerződés részévé válhatnak, megfelelhetnek a Hpt. 210. § (1) bekezdése által

előírt alaki követelményeknek. Mivel pedig a kölcsönszerződést tartalmazó okirat - az ÁSZF nélkül is - minden olyan kérdésben tartalmazta a felek megállapodását, amely a kölcsönszerződés létrejöttéhez szükséges, a felperes alap nélkül hivatkozott arra is, hogy a II. rendű alperessel csupán egy hitelszerződést kötött.

A kifejtett okok miatt az elsőfokú bíróság jogszerűen utasította el a szerződés létre nem jöttére alapított keresetet, ezért az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes köteles az alperesek jogi képviselői munkadíjából álló másodfokú perköltségének megfizetésére (1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése). Ennek összegét az ítéletábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdései alapján az I. rendű alperes esetében általános forgalmi adó nélkül 50 000 Ft-ban, a II. rendű alperes esetében pedig 50 000 Ft + áfa, azaz 63 500 Ft-ban határozta meg, ez állt ugyanis arányban a perértékkel és a másodfokú eljárás során kifejtett jogi képviselési tevékenységgel. A le nem rótt fellebbezési illetéket a költségmentes felperes helyett az állam viseli (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése, 14. §-a).

Debrecen, 2019. március 19.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő